

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bořivoje Hájka a soudců Mgr. Radka Kopsy a JUDr. Šárky Hůrkové, Ph.D., ve věci žalobce **K&T Servis s.r.o.**, se sídlem v Nasavrkách, Libáň 29, IČ 27477401, zastoupeného JUDr. Jiřím Vsetečkou, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Orlická 163, proti žalovanému [REDACTED], nar. [REDACTED], trvale bytem [REDACTED], [REDACTED], zastoupeného JUDr. Janou Milotínskou, ustanovenou advokátkou se sídlem v Chrudimi, Novoměstská 960, o zaplacení částky **251.271,93 Kč s příslušenstvím**, o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Chrudimi ze dne 27.10.2016, č.j. 104 EC 396/2011-343, **t a k t o :**

I. Rozsudek okresního soudu se ve výroku I. a II. p o t v r z u j e .

II. Rozsudek okresního soudu se ve výrocích III. a IV. m ě n í takto:

Advokátce žalovaného JUDr. Janě Milotínské se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalovaného v řízení před okresním soudem v celkové výši 37.100 Kč.

Žalobce je povinen zaplatit České republice náhradu nákladů řízení před okresním soudem ve výši 37.100 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.**
- IV. Ustanovené advokátce žalovaného JUDr. Janě Milotínské se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalovaného v odvolacím řízení v celkové výši 13.755 Kč.**
- V. Žalobce je povinen zaplatit České republice náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 13.755 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud citovaným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce proti žalovanému domáhal zaplacení částky 251.271,93 Kč se 7,75% úrokem z prodlení ročně, jdoucím od 19.8.2011 do zaplacení (výrok I.), žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.), žalovanému ustanovené advokátce přiznal odměnu za zastoupení a náhradu hotových výloh v celkové částce 47.700 Kč s tím, že bude vyplacena z účtu okresního soudu (výrok III.) a žalobci uložil povinnost nahradit České republice tyto náklady řízení ve výši 47.700 Kč (výrok IV.).

Okresní soud takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal zaplacení žalované částky s tím, že žalovaný, zaměstnaný u něho jako [REDAKCE] s uzavřenou dohodou o hmotné odpovědnosti, odčerpал v období od února do září 2009 postupně ve svůj prospěch úmyslným jednáním část motorové nafty o celkovém objemu nejméně 12.045,93 litrů v celkové obvyklé ceně 251.271,93 Kč tak, jak byl tento skutek předmětem trestního stíhání žalovaného ve věci vedené před okresním soudem pod sp.zn. [REDAKCE]. Žalobce tvrdil, že žalovaný jako [REDAKCE] RZ [REDAKCE] čerpal za jeho finanční prostředky na čipové kartě pohonné hmoty v rozsahu, který výrazně překračoval spotřebu vozidla kontrolovanou počítačem a odpovídající danému typu a vybavení vozidla, čímž dle tvrzení žalobce vznikla „nadspotřeba nafty“, která nebyla následkem závady na motoru nebo poškození nádrže, a proto k ní mohlo dojít jen tím, že nafta nebyla do nádrže vůbec načerpána anebo byla odčerpána.

Okresní soud v napadeném rozsudku vycházel z provedeného dokazování obsahem spisu v jeho trestní věci sp.zn. [REDAKCE], z níž zejména zjistil, že pravomocným rozsudkem ze dne 3.11.2010, byl žalovaný zproštěn návrhu na potrestání pro skutek spočívající v tom, že v rozmezí od února 2009 do září 2009 jako [REDAKCE] dopravy zaměstnaný u žalobce postupně pro sebe odčerpал část motorové nafty o objemu nejméně 12.045,93 litrů v celkové hodnotě 251.271,93 Kč, neboť nebylo prokázáno, že se tento skutek stal. Zjistil, že v této

trestní věci soud uzavřel, že nebylo prokázáno jednání žalovaného spočívající v присvojení si cizí věci (nafty) ani jeho úmyslné zavinění.

Okresní soud z obsahu pracovní smlouvy a uzavřené dohody o hmotné odpovědnosti ze dne 26.1.2009 zjistil, že mezi účastníky byla uzavřena pracovní smlouva ode dne 1.2.2009 a žalovaný převzal hmotnou odpovědnost za výrobky, zboží, materiály, svěřené peníze v hotovosti, ceniny, blokové poukázky PHM, kreditní karty a jiné hodnoty svěřené mu k výkonu práce s tím, že odpovídá za schodek vzniklý vyúčtováním nákupu na kreditní kartu. Z počtu ujetých kilometrů a množství načerpané nafty vykázané žalovaným dle záznamů o provozu vozidla okresní soud zjistil, že spotřeba vozidla, s nímž žalovaný jezdil, v období od února do září 2009 činila 39,55 l/100 km. Z dokladů o čerpání nafty a ze sestav jejího prodeje okresní soud zjistil spotřebu nafty 42,07 l/100 km. Z odborného vyjádření společnosti ProScan a.s. okresní soud zjistil spotřebu daného vozidla v období od 26.1.2009 do 19.9.2009 dle kontrolního programu 28,6 l/100 km. Z protokolů o výpovědi svědka [REDACTED] a zaměstnance společnosti ProScan a.s. [REDACTED] a dále z vyjádření této společnosti okresní soud zjistil, že u daného vozidla byla měřena spotřeba nafty, která protekla, tj. byla spálena, v motoru, k níž je nutno připočíst ještě naftu spotřebovanou v topení vozidla v rozsahu max. 0,25 l na hodinu. Zároveň okresní soud zjistil, že vozidlo nebylo vybaveno čidly zaznamenávajícími otevření nádrže nebo přerušení tankování. Z obsahu trestního spisu vzal okresní soud za prokázané, že předmětné vozidlo bývalo odstaveno na parkovišti žalobce a klíče od jeho nádrže měl řidič a jejich druhou sadu měl k dispozici jednatel žalobce a jeho rodina, popř. za jejich přítomnosti se k nim do skříňky na náhradní klíče mohl dostat kdokoli. Okresní soud s odkazem na pravomocné rozhodnutí v uvedené trestní věci uzavřel, že nebylo prokázáno, že by osobně žalovaný odčerpával pro sebe či jiné osoby z nádrže motorovou naftu nebo že by naftu do nádrže nečerpával, když zdůraznil, že skladníci, jimž měl dle výpovědi svědka [REDACTED] ve [REDACTED] žalovaný slíbit prodej nafty, nebyli identifikováni, a průběh této události byl již v trestní věci hodnocen jako nevěrohodný s tím, že také totožnost žalovaného byla ze strany žalobce i svědka [REDACTED] pouze dovozována na základě domněnky.

Po právní stránce okresní soud vycházel z právní úpravy obecné odpovědnosti zaměstnance za škodu dle § 250 zákoníku práce (č. 262/2006 Sb., dále ZP), zejména jeho odstavce 3, podle něhož je zaměstnavatel povinen prokázat zavinění zaměstnance, s výjimkou případů uvedených v §252 a §255 ZP. Zároveň okresní soud vycházel z právní úpravy odpovědnosti zaměstnanec za schodek na svěřených hodnotách, které je povinen vyúčtovat dle § 252 odst.1 ZP a § 301 písm. d) ZP ohledně povinnosti zaměstnance řádně hospodařit s prostředky svěřenými jim zaměstnavatelem a sřížít a ochraňovat majetek zaměstnavatele před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele.

Okresní soud zdůvodnil, že základními předpoklady pro vznik odpovědnosti žalovaného za schodek na svěřených hodnotách dle § 252 ZP jsou existence dohody o hmotné odpovědnosti a existence schodku na svěřených hodnotách s tím, že zavinění zaměstnance se předpokládá. Uzavřel, že v dané věci byly tyto předpoklady naplněny, neboť dohoda o odpovědnosti za svěřené hodnoty byla mezi účastníky uzavřena a okresní soud shledal, že jejím předmětem mohou být i pohonné hmoty, ať např. ve skladu či v nádrži, pokud s nimi má zaměstnanec možnost osobně disponovat. Okresní soud měl dále za to, že byl prokázán také vznik schodku na těchto hodnotách, který spočívá v rozdílu mezi spotřebou motoru naměřenou kontrolním programem vozidla, vyhodnoceného společností ProScan a.s.,

a to i s případnou spotřebou na topení, a spotřebou vyplývající ze skutečně ujetých kilometrů a načerpané nafty. Okresní soud proto uzavřel, že vznikla „nadspotřeba“ mezi naftou, která protekla motorem (spolu s naftou spotřebovanou na topení), a naftou, která měla být natankována do nádrže. Shledal, že žalovaný dle dohody o hmotné odpovědnosti za tento schodek odpovídá, avšak současně shledal existenci liberačního důvodu dle § 252 odst. 5 ZP spočívající v tom, že žalobce jako zaměstnavatel nevytvořil přiměřené pracovní podmínky, čímž bylo žalovanému znemožněno hospodařit se svěřenými hodnotami a starat se o ně po celou dobu, po kterou mu byly svěřeny. K tomu zdůvodnil, že z výpovědí provedených v trestním řízení (žalovaného, [REDAKCE] a [REDAKCE]) bylo prokázáno, že žalovaný nebyl jediný, kdo měl k nádrži přístup, neboť existovaly dvě sady klíčů ke kabině a nádrži vozidla, z nichž jednu měl u sebe žalovaný a druhou měl k dispozici jednatel žalobce, jeho rodinní příslušníci, popř. s jejich svolením také další osoby. Proto okresní soud uzavřel, že přístup ke svěřeným hodnotám (naftě v nádrži) měly také další osoby, které případně mohly ovlivnit vznik schodku s tím, že vozidlo nebylo vybaveno snímačem otevírání nádrže, ani čidlem pro přerušování tankování či sledováním množství nafty natankované do nádrže. Z tohoto důvodu okresní soud dospěl k závěru, že žalovaný se odpovědnosti za schodek na svěřených spotřebách zprostil.

Zároveň okresní soud uzavřel, že není dána ani obecná odpovědnost žalovaného za vzniklou škodu dle § 250 ZP. Uvedl, že předpoklady pro vznik této obecné odpovědnosti jsou porušení povinnosti ze strany zaměstnance, vznik škody, příčinná souvislost mezi porušením povinnosti a vznikem škody a dále zavinění zaměstnance, které je zaměstnavatel povinen prokázat. Okresní soud shledal, že tvrzení žalobce, že žalovaný část motorové nafty odčerpal pro sebe či pro třetí osobu nebylo provedenými důkazy prokázáno. Uvedl, že žalobce toto jednání dovozoval ze vzniklé nadspotřeby, tedy ze vzniku tvrzené škody, z níž však obecnou odpovědnost žalovaného dovozovat nelze, a to navíc za situace, kdy měly k naftě v nádrži přístup také další osoby, které se mohly případně na vzniklé nadspotřebě podílet. Okresní soud proto uzavřel, že nebylo prokázáno protiprávní jednání žalovaného, příčinná souvislost se vznikem škody ani jeho zavinění, a proto žalovaný za vzniklou škodu neodpovídá.

Z uvedených důvodů okresní soud podanou žalobu v celém rozsahu zamítl. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky okresní soud rozhodl na základě toho, že úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nevznikly. Dále okresní soud s odkazem na § 30 o.s.ř. přiznal žalovanému ustanovené advokátce odměnu za zastupování žalovaného za celkem 9 úkonů právní pomoci v limitované výši dle § 12a advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb.) za převzetí věci, návrh ze dne 6.12.2013, žádost o důkaz krajskému úřadu ze dne 6.12.2013, důkazní návrh ze dne 19.12.2013, a zastoupení při 4 jednáních okresního soudu, z nichž jednání dne 14.4.2015 trvalo déle než 2 hodiny, a za vyjádření ze dne 6.5.2014. Současně této advokátce přiznal 9x paušální náhradu po 300 Kč, tj. celkem 47.700 Kč. V této výši současně okresní soud uložil soud povinnost žalobci zaplatit státu náhradu nákladů řízení podle § 148 odst. 1 o.s.ř. s odkazem na výsledek řízení.

Proti citovanému rozsudku podal žalobce včasné odvolání, a to do všech jeho výroků. Namítl, že okresní soud dostatečně nezjistil skutkový stav, vadně zhodnotil učiněná zjištění a vyvodil nesprávný právní závěr, na jehož základě nesprávně rozhodl i o náhradě nákladů řízení. Žalobce uvedl, že okresní soud nesprávně shledal existenci liberačního důvodu pro

odpovědnost žalovaného za prokázaný schodek. Žalobce nesouhlasil s tím, že nebyly vytvořeny přiměřené pracovní podmínky pro hospodaření žalovaného se svěřenými hodnotami, když uvedl, že žalovanému bylo svěřeno vozidlo, jehož součástí byly i pohonné hmoty pro jeho pohyb, neboť stojícímu vozidlu žádná spotřeba, tedy ani nadspotřeba, nevzniká. Namítal, že žalovaný by zcela nepochybně a nutně musel rozpoznat okresním soudem shledaný liberační důvod, neboť každý řidič kontroluje ukazatel paliva, aby mohl řádně naplánovat přiměřenou cestu a pracovní výkon. Žalobce měl proto za to, že žalovaný by okresním soudem shledaný zásah musel zjistit a v souladu se svojí povinností střežit a ochraňovat majetek zaměstnavatele by musel učinit minimálně tomu odpovídající oznámení. Žalobce měl za vyloučené, aby pro existenci dvou sad klíčů byl dán liberační důvod dle závěru okresního soudu s tím, že ke schodku mohlo dojít výlučně tehdy, když bylo vozidlo v pohybu mimo místo, kde se druhé klíče nacházely. Žalobce také namítl, že okresní soud svoji úvahu o existenci liberačních důvodů blíže nerozvedl a nezdůvodnil. Žalobce dodal, že závěr o možné liberaci nelze učinit ani na základě toho, že dané vozidlo nebylo vybaveno snímači. Žalobce dále jako nesprávný hodnotil i závěr okresního soudu o absenci povinnosti z obecné odpovědnosti žalovaného za vzniklou škodu, neboť měl za to, že provedenými důkazy bylo prokázáno, že ke škodě došlo výlučně tehdy, bylo-li svěřené vozidlo v plné dispozici žalovaného a mimo dosah jiných osob a v době, kdy s pohonnými hmotami vozidla hospodařil výlučně žalovaný. Žalobce uvedl, že provedené důkazy nesměřují k tomu, aby žalobce prokazoval modus jednání žalovaného, který hodnotil jako lhostejný, ale měl za to, že prokazují, že zjištěné množství natankované pohonné hmoty ve vozidle svěřeném žalovanému a v jeho plné dispozici neposloužilo a nikdy posloužit nemohlo k pohybu vozidla, neboť jeho motorovým ústrojím ve spotřebované výši ani nemohlo protéct. Žalobce z uvedených důvodů navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k novému řízení, případně změnu rozsudku tak, že žalobě bude zcela vyhověno.

Při odvolacím jednání žalobce k výzvě krajského soudu, zda a proč se hmotná odpovědnost za schodek týká i tvrzených pohonných hmot doplnil, že žádné vyúčtování tvrzených spotřebovaných pohonných hmot není k dispozici, a dále potvrdil, že pohonné hmoty nebyly žalobcem žalovanému předávány, ale žalovaný si je čerpal sám. K zavinění žalovaného na vzniku tvrzené škody žalobce odkázal na zprávy společnosti ProScan a.s. s tím, že prokazují, že motorem daného vozidla, včetně topení, nemohlo protéct takové množství nafty, které bylo zjištěno s tím, že žalovaný jako jediný dané vozidlo používal, jezdil s ním a čerpal pohonné hmoty, a proto byl dle žalobce jediný, kdo mohl způsobit, tedy zavinit rozdíl mezi naftou, která byla odebrána a která mohla být objektivně spotřebována. Žalobce trval na tom, že tyto zprávy uvádějí objektivně maximální množství spotřebované nafty v daném vozidle. Žalobce také trval na tom, že počet ujetých kilometrů byl prokázán předloženými listinnými důkazy.

Žalovaný v odvolacím řízení navrhl potvrzení napadeného rozsudku jako zcela věcně správného. Žalovaný zdůraznil, že žalobce nebyl schopen prokázat, že právě žalovaný v úmyslu sebe obohatit odčerpával pohonné hmoty z nádrže vozidla nebo pohonnou hmotu při tankování načerpal mimo nádrž. Poukázal na to, že naopak bylo prokázáno, že celá rodina jednatele žalobce měla přístup ke klíčům od nádrže daného vozidla a v jejich přítomnosti i kdokoliv jiný, dále že bylo prokázáno, že vozidlo bylo pravidelně o víkendech odstaveno na dvoře žalobce, kdy žalovaný o jeho užívání ničeho nevěděl, a dále i to, že vozidlo nebylo

vybaveno čidlem, které by zaznamenalo přerušení tankování nebo otevírání nádrže. Žalovaný měl za to, že tyto prokázané skutečnosti vylučují úspěch žalobce ve věci stejně, jak k tomu došlo v trestním řízení, v němž byl žalovaný zproštěn viny. Žalovaný dále zdůraznil, že nebyla najisto prokázána skutečná spotřeba vozidla a že pro zjištěné nezákonné praktiky žalobce, při nichž žalovaný nedodržoval doby odpočinku a byl nucen jezdit na dvě karty řidiče, je zpochybněna věrohodnost žalobcem předložených dokladů o počtu najetých kilometrů a tím i o vypočtené skutečné spotřebě vozu. Žalovaný také poukázal na motiv žalobce vyplývající z toho, že si na něho žalovaný účinně stěžoval. Žalovaný znovu také namítl, že naložený vůz měl výrazně vyšší spotřebou, když měl za to, že zprávy společnosti ProScan a.s. o průměrné spotřebě vozidla vycházely jen z prázdného vozidla.

Krajský soud k podanému odvolání při nařízeném jednání přezkoumal citovaný rozsudek okresního soudu v souladu s § 212 a § 212a o.s.ř., když přihlížel i k důvodům v odvolání neuplatněným, a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

V dané věci krajský soud shledal, že okresní soud na základě provedeného dokazování v potřebném rozsahu zjistil rozhodný skutkový stav, k němuž zejména žalobce ani v odvolacím řízení nevznese žádné námitky. Dle tohoto skutkového stavu ve shodě s tvrzením žalobce žalovaný jako zaměstnanec žalobce při řízení [REDAKCE] čerpal na smluvních čerpacích stanicích čipovou kartou žalobce za jeho finanční prostředky pohonné hmoty – naftu. Žalobce pak tvrdil, že v rozsahu žalované částky, odpovídající hodnotě 12.045,93 litrů, nafta nebyla, resp. nemohla být spotřebována provozem vozidla, žalobce tuto naftu označil jako „nadspotřebu“ a dovedl, že ji žalovaný úmyslným jednáním použil pro svoji potřebu tím, že ji do nádrže vozidla vůbec nenačerpал anebo ji z ní odčerpал. Takto vyličeným skutkovým stavem věci byl soud ve smyslu § 153 o.s.ř. vázán, když naopak nebyl vázán jeho právním posouzením.

Krajský soud přisvědčil právním závěrům okresního soudu, že žalovaný skutek je třeba právně hodnotit jako právní vztah založený odpovědností žalovaného jako zaměstnance za škodu dle § 250 a násl. ZP, a nikoliv jako právní vztah vzniklý z bezdůvodného obohacení, jehož žádná skutková podstata ve smyslu § 4 ZP a § 450 obč.zák. (ve znění účinném v rozhodném žalovaném období) dle tvrzení žalobce naplněna nebyla. Okresní soud proto správně vycházel z právní úpravy náhrady škody dle § 250 a násl. ZP, neboť dle tvrzení žalobce měl žalovaný zaviněným porušením povinností při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním způsobit žalobci majetkovou újmu – škodu – v rozsahu tvrzené „nadspotřeby“ nafty vyjádřené žalovanou peněžní částkou.

Krajský soud však nepřisvědčil právnímu závěru okresního soudu o tom, že žalobcem tvrzenou škodu lze podřadit pod právní úpravu § 252 a násl. ZP jako odpovědnost žalovaného za schodek na hodnotách svěřených k vyúčtování. Dle § 252 odst. 1 ZP platí, že byla-li se zaměstnancem uzavřena dohoda o odpovědnosti k ochraně hodnot svěřených zaměstnanci k vyúčtování, za které se považují hotovost, ceniny, zboží, zásoby materiálu nebo jiné hodnoty, které jsou předmětem obratu nebo oběhu, s nimiž má zaměstnanec možnost osobně disponovat po celou dobu, po kterou mu byly svěřeny, odpovídá za schodek vzniklý na těchto hodnotách. Okresní soud správně zdůvodnil, že předpokladem pro vznik této odpovědnosti zaměstnance je jednak existence (platně) uzavřené dohody o hmotné odpovědnosti a dále

existence schodku na hodnotách svěřených k vyúčtování, s tím, že v souladu s § 250 odst. 3 ZP není povinností zaměstnavatele prokázat zavinění zaměstnance. Z výše uvedeného skutkového tvrzení žalobce je zřejmé, že hodnotou, na níž dle tvrzení žalobce měl vzniknout schodek, má být nafta čerpaná žalovaným jako řidičem žalobce, která dle tvrzení žalobce nemohla být při provozu vozidla spotřebována, což však žalovaný popřel. Mezi účastníky však bylo nesporné, že žalovaný žalobcem tvrzené množství nafty čerpal a finančními prostředky žalobce na čipové kartě zaplatil. Krajský soud při právním posouzení shledal, že žalobcem tvrzená nafta není způsobilým předmětem dohody o odpovědnosti dle citovaného § 252 ZP, neboť nesplňuje zákonem stanovené pojmové znaky hodnoty, která může být zaměstnanci zaměstnavatelem svěřena k vyúčtování. Takovým pojmovým znakem je, aby se jednalo o hodnotu, která je předmětem obratu nebo oběhu a která je jako taková zaměstnanci zaměstnavatelem svěřena k vyúčtování, tj. k porovnání jejího skutečného stavu oproti stavu účetnímu, zpravidla zjišťovanému inventarizací. Nafta čerpaná žalovaným na smluvních čerpacích stanicích jako pohonná hmota pro provoz řízeného vozidla tedy předmětem dohody o odpovědnosti být nemůže, neboť vůbec není žalovanému jako zaměstnanci žalobcem jako zaměstnavatelem k vyúčtování svěřena, když žalovaný si ji pro provoz vozidla čerpal na smluvních čerpacích stanicích sám. Zároveň se dle prokázaného a nesporného skutkového stavu vůbec nejedná o hodnotu, která by jako hodnota k vyúčtování měla být předmětem obratu či oběhu, neboť se jednalo o naftu určenou k jednorázové spotřebě při provozu žalovaným řízeného vozidla. Takto čerpaná nafta ostatně ani dle nesporných zjištění okresního soudu nebyla zahrnuta mezi hodnoty, ohledně nichž byla mezi účastníky uzavřena písemná dohoda o hmotné odpovědnosti ze dne 26.1.2009. Krajský soud proto oproti právním závěrům okresního soudu shledal, že žalobcem tvrzenou „nadspotřebu“ nafty není možné právně hodnotit jako schodek ve smyslu § 252 ZP, neboť nebyla předmětem dohody o hmotné odpovědnosti uzavřené mezi účastníky dne 26.1.2009, ani předmětem takové platné dohody být nemohla. Krajský soud proto shledal závěr okresního soudu o naplnění zákonem stanovených předpokladů pro vznik této odpovědnosti žalovaného jako zcela nesprávný a uzavřel, že dle citovaného § 252 ZP nelze důvodnost podané žaloby dovodit. Na základě tohoto právního závěru proto krajský soud shledal žalobcem vznesené odvolací námitky jako nadbytečné a nedůvodné.

V další části krajský soud ve shodě s okresním soudem posuzoval žalovaný nárok dle § 250 ZP a hodnotil vznik obecné odpovědnosti žalovaného jako zaměstnance za tvrzenou škodu. Krajský soud shledal, že okresní soud k této obecné odpovědnosti žalovaného správně uzavřel, že předpokladem pro její vznik je jednak porušení povinnosti ze strany žalovaného, a to při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním, dále vznik škody na straně žalobce jako zaměstnavatele, příčinná souvislost mezi uvedeným porušením povinnosti žalovaného a vznikem škody a dále také zavinění žalovaného. Všechny tyto zákonem stanovené podmínky pro vznik obecné odpovědnosti žalovaného za škodu musí být splněny zároveň a žalobce jako zaměstnavatel je povinen je v soudním řízení nejen tvrdit, ale také prokázat v souladu s § 120 o.s.ř., a to včetně zavinění na straně žalovaného dle § 250 odst.1 a 3 ZP. V opačném případě nemůže být žaloba z titulu uvedené odpovědnosti úspěšná, neboť žalovaný sporoval tvrzení žalobce, že vznik „nadspotřeby“ svým zaviněným porušením povinností způsobil.

Krajský soud na základě uvedených právních závěrů přisvědčil okresnímu soudu a shodně uzavřel, že žalobce naplnění nutných předpokladů pro vznik obecné odpovědnosti žalovaného za škodu v dané věci neprokázal.

Tvrzení žalobce o tom, že „nadspotřeba“ nafty vznikla úmyslným protiprávním jednáním žalovaného spočívajícím v tom, že žalovaný naftu nepoužil pro provoz vozidla, ale pro svoji potřebu, příp. ve prospěch třetích osob ji do nádrže vozidla vůbec nenačerpал, či ji z nádrže odčerpал, nebylo dle správného závěru okresního soudu v dané věci navrženými a provedenými důkazy prokázáno. Krajský soud shledal, že trestním spisem okresního soudu sp.zn. [REDAKCE] nebyl a nemohl být takto žalobcem tvrzený skutek prokázán, neboť žalovaný byl právě pro tento skutek podané obžaloby pravomocně zproštěn a okresní soud správně z tohoto pravomocného soudního rozhodnutí i obsahu trestního spisu vycházel v souladu s § 135 o.s.ř., neboť žalobce žádné jiné rozhodující skutečnosti netvrdil, ani neprokazoval.

V další části krajský soud shledal, že žalobce pouze ze vzniku a existence tvrzené „nadspotřeby“ dovozoval také úmyslně zaviněné porušení povinností ze strany žalovaného jako zaměstnance, když tvrdil, že v rozsahu „nadspotřeby“ žalovaný naftu použil pro svoji potřebu proto, že jako jeho zaměstnanec a řidič daného vozidla měl k čerpané naftě přístup. Žalobce tedy takto tvrdil, že vzniklá „nadspotřeba“ představuje škodu, která mu v žalovaném rozsahu a hodnotě vznikla, a pouze z toho, že žalovaný k ní měl přístup, dovozoval, že s ní právě žalovaný zaviněně a nedovoleně disponoval. Z výše citovaných rozhodných skutečností nutných pro vznik obecné odpovědnosti žalovaného za škodu však vyplývá, že pro vznik této odpovědnosti je povinností žalobce tvrdit a prokázat nejen vznik škody jako majetkové újmy představující skutečné zmenšení majetku žalobce ve smyslu § 257 ZP, ale je také povinností žalobce tvrdit a prokázat, že takováto skutečná škoda mu vznikla v příčinné souvislosti se zaviněným porušením povinností ze strany žalovaného. Krajský soud ve shodě se závěry okresního soudu však shledal, že žalobce takto neposkytl žádná rozhodná tvrzení k tomu, kdy a jak měl právě žalovaný zaviněně porušit své povinnosti a zavinít tím vznik škody v podobě a v rozsahu tvrzené „nadspotřeby“. Protože žalobce v této části žádný konkrétní způsob zaviněného porušení povinností žalovaného ani netvrdil, nemohl jej ani prokázat, a již proto je vyloučeno, aby byly naplněny všechny zákonem stanovené předpoklady pro vznik obecné odpovědnosti žalovaného. Krajský soud proto přisvědčil závěrům okresního soudu, že žalobce neprokázal, že to byl právě žalovaný, kdo s tvrzenou „nadspotřebou“ nafty protiprávně naložil a správně také uzavřel, že v rámci obecné odpovědnosti zaměstnance dle § 250 ZP nelze zaviněné porušení povinností a jeho příčinnou souvislost dovozovat jen z tvrzeného vzniku škody a z toho, že bylo nesporně zjištěno, že žalovaný jako zaměstnanec a řidič předmětného vozidla měl přístup k čerpaným pohonným hmotám. Krajský soud dodává, že žalobce by takovýmto svým tvrzením ve svých důsledcích v rozporu s právní úpravou přenášel břemeno tvrzení a důkazní na žalovaného, neboť by i při tvrzené subjektivní obecné odpovědnosti za škodu požadoval, aby žalovaný jako zaměstnanec tvrdil a prokazoval, jak s naftou v rozsahu jím tvrzené „nadspotřeby“ naložil, tj. aby tvrdil a prokazoval, že vznik škody nezavinil, resp. nezpůsobil. Takové procesní povinnosti však žalovanému zaměstnanci v případě obecné odpovědnosti za škodu nesvědčí, neboť tato odpovědnost vychází ze zcela odlišných zákonných předpokladů a požadavků ve srovnání s objektivní odpovědností zaměstnance za škodu ve smyslu § 250 odst. 3 ZP, při níž naopak jsou takové

povinnosti zaměstnanci ukládány v rámci tzv. liberačních důvodů (srovnej § 252 odst. 5 a § 256 odst.6 ZP).

Pro úplnost krajský soud dodává, že na základě skutečností, které byly okresním soudem v dané věci zjištěny, nelze mít ani za prokázané, že žalobci vznikla skutečná škoda právě v rozsahu a hodnotě žalované „nadspotřeby“, tj. že skutečná škoda ve smyslu § 257 ZP odpovídá právě žalované částce. Jak již bylo zdůvodněno výše, v rámci obecné odpovědnosti je povinností žalobce jako zaměstnavatele prokázat vznik a rozsah skutečné škody jako jeho majetkové újmy, za kterou nelze v žádném případě považovat jakkoliv účetně zjištěný schodek, ze kterého okresní soud vycházel v napadeném rozsudku při nesprávném právním hodnocení odpovědnosti žalovaného dle § 252 ZP jako objektivní odpovědnosti za schodek na hodnotách svěřených k vyúčtování. Při hodnocení obecné odpovědnosti žalovaného za škodu proto nejsou uvedené závěry nijak použitelné. Krajský soud shledal, že nelze přisvědčit tvrzením žalobce o tom, že z provedených listinných důkazů, zejména z předložených zpráv společnosti ProScan a.s., lze zjistit vznik a rozsah skutečné škody, neboť tyto zprávy se ke vzniku a výši skutečné škody nijak nevyjadřují. Již okresní soud z těchto zpráv zjistil, a žalobce proti správnosti tohoto zjištění ničeho nenamítl, že z nich vyplývá (pouze) namontovaným programem měřená průměrná spotřeba nafty na 100km v uvedeném období, když dle krajského soudu ani není zřejmé, jakým konkrétním způsobem byla tato výše stanovena. Tvrzení žalobce, že z nich lze zjistit množství skutečně spotřebované nafty, či množství nafty, které spotřebováno nebylo, resp. být nemohlo, proto neobstojí a žalobce k prokázání tohoto svého tvrzení ani k výzvě odvolacího soudu žádné jiné důkazní návrhy neučinil.

Ze všech uvedených důvodů krajský soud potvrdil jako věcně správný závěr okresního soudu o tom, že důvodnost podané žaloby nelze dovodit ani z obecné odpovědnosti zaměstnance za škodu. Protože ani jiný právní důvod k žalovanému plnění krajský soud ve shodě s okresním soudem neshledal, potvrdil rozhodnutí okresního soudu ve věci samé dle výroku I. v souladu s § 219 o.s.ř., a to včetně zcela správného rozhodnutí okresního soudu o náhradě nákladů řízení mezi účastníky.

Ve výroku II. krajský soud k podanému odvolání žalobce změnil rozhodnutí okresního soudu v napadených výrocích III. a IV., neboť shledal, že žalobce je oprávněn podat odvolání jak proti rozhodnutí o přiznání odměny a náhrady hotových výdajů ustanovené advokátce žalovaného, tak proti závislému výroku o náhradě nákladů, které tímto vznikly státu. Krajský soud shledal, že okresní soud v této části vycházel z právní úpravy § 30 o.s.ř. ve spojení s § 138 a § 140 odst. 2 o.s.ř., podle níž bylo žalovanému v plném rozsahu přiznáno osvobození od soudních poplatků a k jeho zastupování byla ustanovena advokátka, jejíž odměnu a náhradu hotových výdajů platí stát. Krajský soud pouze shledal, že okresní soud nesprávně posoudil účelnost učiněných úkonů právní služby a nesprávně ustanovené advokátce přiznal odměnu a náhradu za celkem 9 úkonů. Krajský soud z obsahu spisu zjistil, že ustanovená advokátka učinila v řízení před okresním soudem pouze 7 účelně učiněných úkonů právní služby dle § 11 odst. 1, písm. b), d), g), vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to převzetí zastoupení, účast na čtyřech jednání okresního soudu, z nichž jednání dne 14.4.2015 trvalo déle než dvě hodiny a písemné vyjádření ve věci ze dne 6.5.2014. Za tyto úkony ustanovené advokátce proto krajský soud přiznal odměnu dle § 7 bodu 6 za použití § 12a odst.2 citované

vyhlášky č. 177/1996 Sb. po 5.000 Kč spolu s paušální náhradou hotových výdajů po 300 Kč dle § 13 odst.3 této vyhlášky, když jiné hotové výdaje v řízení před okresním soudem advokátka nevyúčtovala, ani nedoložila. Krajský soud proto změnil dle § 220 odst. 1 o.s.ř. rozhodnutí okresního soudu a ustanovené advokátce přiznal dle citované právní úpravy odměnu a náhradu hotových výdajů za zastupování žalovaného v řízení před okresním soudem v celkové výši 37.100 Kč s tím, že tato advokátka není plátcem DPH.

Současně krajský soud změnil také rozhodnutí okresního soudu o náhradě nákladů, které ve smyslu § 148 odst. 1 o.s.ř. v dané věci platí stát, když tyto náklady státu činí za řízení před okresním soudem shora zdůvodněnou částku 37.100 Kč, k jejíž náhradě je v souladu se závěry okresního soudu povinen žalobce, který nebyl v řízení úspěšný a u něhož nejsou dány předpoklady pro přiznání osvobození od soudních poplatků.

Ve výroku III. krajský soud dle § 224 ve spojení s § 142 odst.1 o.s.ř. rozhodl o náhradě nákladů tohoto odvolacího řízení mezi účastníky, když i v odvolacím řízení byl plně úspěšný žalovaný, kterému žádné náklady nevznikly.

Ve výroku IV. krajský soud dále v tomto rozhodnutí, jímž se řízení končí, přiznal ustanovené advokátce žalovaného odměnu a náhradu hotových výdajů za zastupování zcela úspěšného žalovaného v odvolacím řízení, a to v celkové výši 13.755 Kč, když shledal, že tato advokátka účelně učinila v odvolacím řízení dva úkony právní služby dle § 11 odst. 1, písm. d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (vyjádření k podanému odvolání a účast na jednání krajského soudu dne 2.11.2017) a dále jeden úkon dle § 11 odst. 2, písm.f) této vyhlášky za účast na jednání dne 7.11.2017, při němž došlo pouze k vyhlášení rozsudku. Proto krajský soud přiznal 2,5 krát odměnu po shora zdůvodněné částce 5.000 Kč a dále paušální náhradu hotových výdajů za tyto tři úkony právní služby po 300 Kč. Zároveň krajský soud takto ustanovené advokátce přiznal dle § 13 odst. 4 a § 14 citované vyhlášky také řádně vyúčtovanou náhradu za promeškaný čas za celkem dvě započaté půlhodiny po 100 Kč a náhradu prokázaných cestovních výdajů při cestě z místa jejího sídla k odvolacímu jednání dne 2.11.2017 a zpět osobním automobilem zn. Opel [redacted] v celkové výši 155 Kč za použití § 157 odst. 3 a 4 a § 189 zákoníku práce č. 262/2006 Sb. ve spojení s vyhláškou č. 440/2016 Sb.

Vzhledem k tomu, že náklady za zastoupení žalovaného ustanovenou advokátkou i v odvolacím řízení platí dle § 138 a § 140 odst. 2 o.s.ř. stát, rozhodl krajský soud ve výroku V. dle § 148 odst. 1 o.s.ř. také o přiznání náhrady těchto nákladů státu, a to vůči žalobci, který nebyl v odvolacím řízení úspěšný a nesplňuje předpoklady pro přiznání osvobození od soudních poplatků. Krajský soud proto žalobci uložil povinnost v plném rozsahu zaplatit státu náhradu nákladů ve shora zdůvodněné výši 13.755 Kč.

Povinnost k plnění dle výroků II., IV. až V. byl žalobci uložena vždy v zákonné lhůtě tří od právní moci rozsudku dle § 160 odst. 1 o.s.ř.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné.

Proti tomuto rozsudku lze za podmínek uvedených v § 237 a § 238 o.s.ř. podat dovolání do dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení. Dovolání se podává u Okresního soudu v Chrudimi. O přípustnosti dovolání a o dovolání samém rozhoduje Nejvyšší soud.

V Pardubicích dne 7. listopadu 2017

JUDr. Bořivoj Hájek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

████████████████████